

УДК 332.14.334.7

Е. Васильконова

E. Vasilkonova

ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ТЕРИТОРІЇ ЯК СКЛАДОВОЇ СТРАТЕГІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЗА УМОВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

FORMATION OF TERRITORY'S IMAGE AS A COMPONENT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT STRATEGY UNDER CONDITIONS OF GLOBALIZATION

У науковій статті автором досліджено формування іміджу територій як складової стратегії сталого розвитку за умов глобалізації, інтеграції та інформатизації. Наведено основні особливості, характеристики, завдання та цілі розробки стратегії сталого розвитку. Встановлено взаємозв'язок формування іміджу території та розробки стратегії. Охарактеризовано три види іміджу країн, що сформувалися залежно від стадії розвитку цивілізації. Розглянуто проблеми інтеграції України у світовий ринковий простір. На основі проведеного дослідження зроблено висновки.

Ключові слова: імідж, регіон, глобалізація, інтеграція, інформатизація, стратегія, сталий розвиток.

Постановка проблеми. Процеси сучасного прогресивного розвитку таких наук, як регіональна економіка та регіональний менеджмент активно поширюють загальну систему економічних знань. Особливої уваги серед науковців приділено системному розвитку регіонального управління.

Вивчаючи регіон як один з різновидів цілеспрямованих систем, слід підкреслити, що найважливішою його характеристикою є організаційна побудова, що включає структури управління, інформаційний комплекс і механізми, що забезпечують реалізацію цілей розвитку. Управління регіоном, як і будь-якої іншої категорії, починається з планування: розробки довгострокових планів – стратегій розвитку та короткострокових – оперативні цілі.

Кожна країна має ідею перспективного розвитку національної економіки. Для її досягнення необхідно сформувати стратегію розвитку, тобто чітко визначити цілі й розробити ефективні методи їхньої реалізації. В процесі розробки стратегій враховуються всі фактори, які уможливають досягнення стратегічних цілей та впливають на його іміджеві характеристики: природно-ресурсний потенціал країни, виробнича база, галузева структура, трудові ресурси, науково-технічний рівень.

Аналіз останніх джерел досліджень і публікацій. У наукових працях таких науковців, як Д. Гавра, Е. Галумов, А. Деркач, О. Доценко, С. Єремєєв, В. Шепель, Н. Яковлев та ін. досліджено та сформовано структуру іміджу регіону та форми його конструювання. Недостатньо вивченим залишається питання щодо розробки методів оцінки регіонального іміджу, прогнозування його розвитку у перспективі.

Ідеї, принципи, стратегії і механізми реалізації концепції сталого економічного розвитку досить глибоко і послідовно вивчені й узагальнені в науковій літературі. Так, дослідженню цьому присвячено ряд наукових праць таких зарубіжних вчених, як: Е. Домар, А. Маршалл, Дж. Робінсон, П. Самуельсон, Р. Солоу, Р. Харрод та Й. Шумпетер. Дослідженням цього питання займалися і вітчизняні вчені, а саме: Н. Кондратьєв, В. Леонтєв, О. Попов, Л. Українська, Ю. Ущиповський. Разом з тим методологічні прорахунки не дозволили досі на основі концепції сталого розвитку сформулювати чітку модель, в основі якої має відбуватися подальше економічне зростання.

В дослідженні окремих аспектів концепцій сталого розвитку проводили такі науковці, як Б. Данилишин, В. Волошин, С. Дорогунцов, М. Згуровський, В. Шевчук та ін. Однак комплексні дослідження у цій сфері, які включають соціальні, економічні та правові аспекти забезпечення сталого розвитку регіону, є мало дослідженими.

Постановка завдання. На основі аналізу наукових праць дослідити формування іміджу регіону як складової стратегії сталого розвитку.

Виклад основного матеріалу. Відзначимо, що стратегічне планування і управління територіями оформилося як науковий напрям не так давно. Для Радянського Союзу – це практика складання п'яти, – семи, – десяти річних планів і прогнозів розвитку країни та її регіонів. У США методологія і методика стратегічного планування і управління почала використовуватися державними і місцевими органами з початку 70-х рр. ХХ ст. при створенні комплексних соціально-економічних програм роз-

витку і планування діяльності соціальних і муніципальних служб. Для західноєвропейських країн – це середина 80-х рр. XX ст. Основною спрямованістю даних стратегічних розробок є активізація залучення інвестицій і створення нових робочих місць з урахуванням економічних, соціальних та етнокультурних інтересів даних територій [1, с. 64-68].

За умов глобалізації відбувається дедалі зростаюча інтеграція національних економік в єдине ціле, в систему світової економіки. Тому розробка іміджу території як на національному, так і на регіональному рівнях є першочерговим завданням для влади країни.

Сучасна світова економіка розвивається за умов зростаючого поглиблення міжнародного поділу праці, зміцнення й поширення інтеграційних процесів як на галузевому, так і на регіональному рівнях, інтернаціоналізації національних економік, прискорення процесу глобалізації. Забезпечує активність цих процесів сприятливий імідж країни та її регіонів.

Розвиток світового господарства характеризується двома аспектами: з одного боку, глобалізація сприяє сплетенню національних економік у суцільну світову систему, стандартизує структурні елементи економік відповідно до вимог транснаціоналізації, забезпечує динамізм міжнародних економічних відносин; з іншого боку, поглиблюється розрив у рівнях розвитку між найрозвиненішими й найбіднішими країнами, посилюється відмінність соціально-економічного розвитку всередині основних груп країн.

Сьогодні в системі сучасних економічних знань чітку роль відіграє регіональний менеджмент, особливо уваги набуває його еволюціонування (рис. 1) [2]. Це загальносвітовий процес, у якому певне гідне місце належить національній школі з її чималими напрацюваннями й перспективами подальшого зростання та процвітання. Науковцями регіональний менеджмент визнається як цільовий регулюючий вплив за допомогою специфічних механізмів, інструментів і технологій на процеси розвитку певної території в напрямі її розширеного відтворення, балансування та консолідації ключових інтересів, прогресу суспільної життєдіяльності й оформлення специфічної моделі функціонування через інститути влади [2].

Рис. 1. Прогрес та еволюціонування розвитку економічних та управлінських знань

Затяжна відсутність в Україні власної моделі ринкової економіки та зокрема моделі економічного, соціального, інформаційного та екологічного розвитку негативно впливає на імідж країни та посилює розрив між нею та найрозвиненішими країнами світу. Визначення власної моделі сталого розвитку – важлива й необхідна справа уряду й політичних сил країни. При її вирішенні необхідно враховувати сучасний стан економіки країни, її ресурсний потенціал (трудові й природні ресурси, науково-технічну базу, інформаційний потенціал), особливості соціально-політичних відносин, ступінь участі країни в міжнародному поділі праці, її геополітичне положення – тобто можливості країни. Всі ці фактори є визначальними й у формуванні країнового та регіонального іміджу. Виходячи з цього, слід визначити мету, якої має досягти держава в своєму соціально-економічному розвитку. В своїй більшості мета повинна бути сформульована населенням з урахуванням всіх заявлених ним інтересів. Нерідко вона фіксується в конституції. Надалі уряд країни розробляє й здійснює заходи щодо її досягнення. Ці заходи, що мають довгостроковий термін і є стратегією економічного розвитку.

Термін стратегія запозичений з грецької (від грец. *stratos* – військо; *ago* – веду) та застосовувався раніше суто у військовій справі – підготовка, планування та ведення війни. Пізніше поняття "стратегія" знайшло своє застосування в управлінській справі економічними, соціальними, політичними, культурними та іншими процесами.

Стратегія сталого розвитку країни являє собою узгоджений план дій на майбутнє урядом, що розрахований на тривалий строк та спрямований на досягнення основної мети розвитку регіону. Це чітко прописані довгострокові, найпринциповіші, найважливіші установки, питання, наміри уряду стосовно раціонального використання наявних ресурсів, реалізації потенційних можливостей регіонів країни, налагодження виробництва, надходжень і витрат бюджету, податків, капіталовкладень, цін, соціального захисту, захисту навколишнього середовища тощо.

Стратегія в ідеалі повинна розроблятися для уникнення небажаного розвитку економіки країни, але з практики відомо, що довгострокові плани робляться частіше тоді, коли економіка вже знаходиться в складному, а то й кризовому стані. Наприклад, коли економіка США була в стані кризи в 1929-1932 рр., під керівництвом американського президента Ф. Рузвельта був розроблений план виходу країни з такого стану. Або яскравим прикладом є розробка стратегій сталого розвитку для європейських країн в післявоєнний період з метою відновити зруйноване господарство.

У 90-х рр. минулого століття постсоціалістичні країни, в тому числі Україна, опинилися перед необхідністю розробити стратегії перебудови економіки на ринкових принципах. Ці стратегії мали за мету вихід із скрутного становища. За умов, коли економіка країни перебуває в нормальному стані, метою стратегії є або стабілізація економіки, або досягнення ще вищого рівня її розвитку та покращення іміджу країни у світовому співтоваристві. Такі стратегії діють нині у США та інших розвинутих державах. У багатьох країнах, що розвиваються, головною метою економічної стратегії є перебудова галузевої структури економіки [3].

Розробка стратегій, визначення головної мети і підпорядкованих цілей здійснюється в декілька етапів:

- аналізується фактичний стан економіки, який відображає імідж країни;
- обґрунтовується необхідність зміни пріоритетів розвитку;
- визначається напрям стратегічних змін;
- формується основна мета, яку необхідно досягнути в процесі трансформаційних змін, та яка покращить загальний імідж країни;
- визначаються цільові орієнтири, принципи та завдання розвитку;
- визначається послідовність дій намічених планів розвитку [4].

Важливою початковою умовою для здійснення стратегічної політики є виявлення наявних ресурсів (фінансових, людських, виробничих, природних тощо), за допомогою яких є можливою реалізація поставленої мети стратегії. Надалі формується механізм її реалізації, який включає заходи з регулювання економіки, створення інститутів та фондів, також розглядається необхідність залучення іноземних інвестицій.

Стратегія сталого розвитку – дуже важливий та визначний документ у розвитку країни та її регіонів, тому вона повинна бути науково обґрунтованою, ретельно прорахованою і відповідати реальним можливостям країни. Учасниками її розробки повинні бути представники науки, уряду та бізнесу. У розвинутих країнах світу пропозиції готових проектів стратегій розробляються на базі науково-дослідних закладів, компетентних у даному питанні. Серед представлених проектів обирається один, що на даний проміжок часу відповідає потребам розвитку країни найбільше.

Вже після затвердження стратегії розвитку для країни допускається розробка стратегій для її регіонів. Принципи регіональних стратегій не відрізняються від загальнонаціональної, але більше в них більше приділяється уваги питанням формування сприятливого іміджу, динаміці показників та пріоритетам розвитку меншої території з урахування її соціально-економічних, культурних, природних, екологічних, політичних та інших особливостей.

Отже, стратегія розвитку розробляється й здійснюється, виходячи з інтересів і можливостей країни або регіону, але з обов'язковим урахуванням впливу міжнародних факторів. Оскільки економіки різних країн є елементами системи світового господарства, вони залежать одна від одної і взаємно впливають одна на одну; кожній системі притаманна взаємодія і взаємозалежність її елементів. Тому стратегія сталого розвитку кожної країни та її регіонів так чи інакше впливає на динаміку розвитку міжнародної економіки, і це не байдуже для інших суб'єктів світового господарства [3].

Імідж країни та її регіонів, що відображений у стратегії сталого розвитку, піддається оцінці міжнародних партнерів, організацій, інвесторів та країн-партнерів. Це основні принципи дії процесів інтернаціоналізації та глобалізації економік. Таки чином відбувається своєрідна синхронізація національних стратегій, тобто обмін та споріднення між ними.

Міжнародні організації в свою чергу розробляють багато різних стратегій з питань економічного, соціального, екологічного розвитку. І національні та регіональні стратегії не повинні йти у розрізі з цілями та завданнями таких стратегій, тому що вони визначають головне – напрями розвитку глобальної економіки. Першою стратегією, що була розроблена на міжнародному рівні у 1992 р. на Всесвітній конференції з проблем розвитку й довкілля, була модель сталого розвитку країн на засадах гармонізації економічних, соціальних та екологічних складових.

Стратегії розвитку глобальної економіки розробляються однією з найвідоміших і впливових міжнародних організацій – Організацією Об'єднаних Націй (ООН). Одна з таких розробок відома як "Декади економічного розвитку", що розробляються один раз на десять років. Перша "Декада" була розроблена у 1960 р. У період з 1991 р. по 2000 р. головною метою такої стратегії, наприклад, був прогрес економічного розвитку в країнах світу. Серед міжнародних організацій, що залучені у процеси розробки стратегій, значаться Міжнародний валютний фонд (МВФ), Всесвітній банк, Світова організація торгівлі (СОТ) та ін.

Стратегія сталого розвитку є ефективним інструментом управління країною, регіоном або містом. Слід визначити та виокремити найсуттєвіші риси поняття «сталий розвиток», що є достатньо багатограним:

- ефект балансу в економіці за всіма напрямками;
- саморегулювання;
- поступальна динаміка зростання показників економіки;
- підвищенням життєвого рівня населення та поліпшенням інших соціальних показників;
- встановлення контролю над рівнем забруднення територій та впливу його на навколишнє середовище, здоров'я людини;
- покращення стану екології на території;
- гармонізація економічного, соціального та екологічного розвитку.

Сталий розвиток за сучасних умов активної інформатизації країн світу відтворюється у єдиному іміджі країни та її регіонів, який є визначальним чинником у процесах глобалізації.

В межах глобалізації на розробку національних та регіональних стратегій має прямий вплив низка зовнішніх чинників, серед яких: функціонування світового ринку, мобільність факторів виробництва, інтернаціоналізацію світового господарства, його галузеву структуру, науково-технічний прогрес, транснаціоналізацію економічних відносин, міжнародну економічну інтеграцію, глобалізацію соціально-економічних процесів, підвищення рівня та якості інформованості, заміна людських ресурсів на технічні [3].

В економічному розвитку країн виділяють три стадії розвитку цивілізації: аграрний, індустріальний та постіндустріальний (інформаційний). Їх можна вважати своєрідним іміджем країн, що сформувався на основі пріоритетних сфер діяльності, які мали або мають більшу вагу та значення у становленні економіки країни в той чи інших проміжок часу. Тобто загальний показник питомої ваги сільськогосподарства, промисловості, сфери послуг, рівня інформатизації у загальній структурі народного господарства є визначальним критерієм у формуванні образу країни.

У сучасному світі країн, що мають сільськогосподарський імідж, небагато. Це, як правило, слабо розвинуті країни переважно Африки та Азії. Визначальною їх рисою є низький рівень життя.

Стратегії їх розвитку залежать виключно від фінансової допомоги інших країн. Це є негативним фактором, проявом нездатності до конкурентоспроможного позиціонування у міжнародних відносинах, головною перешкодою у сталому розвитку.

Кінець XX ст. відзначився для багатьох країн початком нового етапу розвитку економіки – інформаційного. В структурі економіки розвинутих країн починається активний розвиток сфери послуг. На неї припадає більше половини показника ВВП країн та стрімко збільшується рівень зайнятості у цій сфері. Наприклад, частка сфери послуг у ВВП США в останні роки дорівнює близько 80 %, Великої Британії – 78 %, Японії – 73 %, Німеччини – 71 %, Франції – 74 %. Сфера послуг включає дуже розгорнутий перелік видів в інших сферах діяльності людини: побут, транспорт, будівництво, торгівля, кредитно-фінансова сфера, освіта, охорона здоров'я, туризм, культура, зв'язок, сфера інформаційних послуг. Дивлячись на це, високий рівень частки сфери послуг ВВП ще не значить, що країна перейшла до постіндустріальної стадії розвитку. Деякі країни світу взагалі оминули індустріальний період розвитку, та постіндустріальними їх неможливо назвати через відсутність сучасної промисловості. Це такі, як Багами, Барбадос, Бермуди та інші суто туристичні країни. Їх економіка вважається структурно незбалансованою. Серед країн, в яких частка послуг у ВВП перебільшує 50 %, знаходяться такі, як Україна, Естонія, Польща, Казахстан, Росія. Але такий стан забезпечений більш не активним розвитком сфери послуг, а занепадом промисловості. Імідж таких країн є розмитим та хаотично вираженим.

До переліку країн, що дійсно відповідають всім умовам постіндустріального (інформаційного) іміджу належать США, Велика Британія, Японія, Німеччина, Франція. Імідж цих країн має позитивні та привабливі характеристики, та є зразковим для інших, менш розвинутих країн. Такий рівень їх економічного розвитку був досягнутий завдяки ефективній дії розроблених стратегій, що відповідають в першу чергу особливостям їх розвитку: історичним, культурним, економічним, ментальним тощо. Зокрема, цими високорозвиненими країнами диктується та контролюється світовий інформаційний простір та потоки капіталу.

Слід визначити, як впливає імідж високорозвинених країн світу на їх розвиток. Одним з перших факторів є налагодження міжнародної торгівлі. За останні десять років відбулися значні зміни серед лідерів світової торгівлі: Китай посідає перші позиції за експортом товарів та послуг, випередивши США; Південна Корея займає позиції у першій десятці серед експортерів і т.д. Цьому сприяло в більшості стрімкість науково-технічного прогресу. Тобто, товари, що виготовлені за новітніми високими технологіями мають більший попит на світовому ринку.

Одним з найважливіших проявів інтернаціоналізації світової економіки є міжнародна економічна інтеграція. Вона характеризує найвищий рівень розвитку міжнародних економічних відносин. Економічна інтеграція відбувається на двох рівнях. На мікрорівні вона виявляється у злитті фірм, що, зокрема, веде до утворення ТНК. На макрорівні інтеграція розвивається на основі об'єднання національних економік країн, внаслідок чого виникають регіональні інтеграційні утворення. Основними формами регіональної інтеграції є: зона преференційної торгівлі; зона вільної торгівлі; митний союз; спільний ринок; економічний і політичний союз. Створення даних форм зазвичай передбачають при розробці стратегій розвитку територій [3].

Сучасним процесам міжнародної економічної інтеграції притаманні такі особливості:

- динамізм процесів міжнародної економічної інтеграції в цілому, зумовлений як дією об'єктивних факторів, так і реакцією країн світу на розвиток окремих інтеграційних угруповань;
- нерівномірність розвитку й реалізації форми міжнародної економічної інтеграції, яка спричинена проявами очевидних відмінностей економічного розвитку країн і регіонів світу;
- розвиток, поряд з інтеграційними, дезінтеграційних процесів, які мають глибокі корені в історичних, політичних, економічних і соціальних закономірностях світового розвитку [5].

Що стосується розвитку інформатизації, слід зауважити, що окрім існування низки переваг, існують також багато негативних факторів цього всеохоплюючого явища. Найгострішим з них є неконтрольованість постійного потоку викривленої інформації, людина стає головним об'єктом маніпуляції. За умов інформаційної війни йде викривлення іміджу країни, її регіонів, на виправлення якого необхідні вже великі матеріальні та фізичні вкладення. Інформація протягом часу змінюється, певному потоку інформації можна задавати тенденцію, виводити її на рівень популярності, але як правило негативна інформація сприймається мозком людини легше і тому, навіть застаріла негативна інформація має властивість до відновлення при докладанні невеликих зусиль.

Сучасні проблеми глобалізації залишаються не розв'язаними, проте зупинка процесу глобалізації є неминучою. Тому всі ті, хто задіяний у процесі розробки стратегії країн – представники національної та регіональної влади, науковці, представники бізнесу та інші – повинні враховувати всі особливості процесу глобалізації, уникаючи гострих та конфліктних її проявів та станів, ефективно застосовуючи інструменти інтеграції.

Об'єктивна необхідність інтеграції України у світове господарство і розвитку її міжнародних економічних відносин безпосередньо впливає з потреб прискорення розвитку регіонального ринкового простору країни та зростання потреб суспільства. В період ринкових трансформацій України першочергове значення має розробка фундаментальних наукових досліджень щодо вектора розвитку і регулювання регіонального ринкового простору в умовах глобалізації світового господарства. Ця обставина є однією із причин того, що в Україні після проголошення державного суверенітету у внутрішній політиці були допущені стратегічні помилки, а пізніше, в процесі розгортання економічних реформ, їх наслідки набули хаотичного і непослідовного характеру [6].

Питання інтеграції України та її регіонів до світового економічного та інформаційного простору є актуальними та відповідають інтересам усіх груп населення, бізнесу, влади.

Узагальнюючи класичні та сучасні підходи до конкретизації і систематизації основних груп проблем інтеграції України у світовий ринковий простір [7; 8; 9; 10], виділяємо у них три основні блоки: економічні; управлінські; ринкові (рис. 2) [6].

Рис. 2. Проблеми інтеграції України у світовий ринковий простір

Суттєво те, що сучасні трансформаційні процеси в економіці та бажання уряду країн до створення ідеального її іміджу була б неможливою без інформаційного перевороту. Нові засоби зв'язку сприяють все більшому обміну інформацією між респондентами з різних куточків світу. Підвищення

комфортабельності та швидкості сучасних видів транспорту надає змогу діловим партнерам швидко вирішувати бізнес питання, ефективно використовуючи час.

Процеси інформатизації по суті стерли всі кордони між країнами. Практично немає інформації, яку б не можна було отримати. Наразі утворився єдиний інформаційний простір, культура якого ще тільки починає свій розвиток. У контексті даного наукового дослідження не можна не відзначити важливість формування культури в інформаційному просторі як ключового фактору у формуванні сприятливого іміджу територій.

З огляду на всі охарактеризовані процеси сучасного розвитку країн, основними завданнями стратегій є наступні напрями:

- сприяння формуванню передумов для розвитку ефективної економіки та ринкових відносин;
- надання пріоритету потребам суспільства, покращення загальносуспільних показників економіко-соціального розвитку;
- ослаблення негативних наслідків процесів трансформації, інформатизації, глобалізації, інтеграції;
- конкурентоспроможне позиціонування країни серед інших країн світу, або регіонів шляхом вирівнювання загального іміджу території;
- збереження екології з огляду на активні процеси глобального потепління та масштабного забруднення планети;
- формування власного інформаційного мікропростору з подальшою його інтеграцією у світове співтовариство;
- на основі реальних можливостей та особливостей країни (регіонів) закласти необхідний бажаний імідж території як узагальнюючу та кінцеву мету розвитку.

Для реалізації перелічених завдань необхідне відповідне підґрунтя:

- розробка необхідних законодавчих і правоохоронних актів та норм;
- покращення умов життєдіяльності шляхом відновлення об'єктів суспільного благоустрою;
- сприяння інноваційному розвитку в таких сферах суспільної діяльності як, наука, культура, охорона здоров'я тощо;
- дотримання міжнародних стандартів захисту екології;
- контроль над діяльністю монополістичних організацій та утворень, підтримка здорової конкуренції серед представників всіх галузей;
- контроль над кризовими станами в економіці.

Висновки. В епоху глобалізації неможливо зосереджуватися лише на проблемах внутрішнього ринку, оскільки відгородження від світового економічного простору, ігнорування глобальних процесів, що відбуваються на міжнародних фінансових ринках, об'єктивно зумовить технологічне відставання країн, що розвиваються, і відповідно їх економічне відставання від найрозвинутіших країн. І тому робота країн над формуванням конкурентоспроможного сприятливого іміджу є першочерговим завданням сьогоденних стратегій розвитку. Сприятливий імідж впливає зокрема на регіональну інтеграцію, яка стимулює розвиток міжнародних економічних зв'язків усередині об'єднань. Усуваються торговельні перешкоди між країнами, їхня взаємна торгівля зростає швидкими темпами.

Список використаної літератури

1. Муниципальный менеджмент : учеб. пособие для вузов / [Т. Г. Морозова, М. П. Победина, Г. Б. Поляк и др.]; под ред. Т. Г. Морозовой. – М. : Банки и биржи, ЮНИТИ, 1997. – 263 с.
2. Манн Р. В. Теоретико-методологічні засади розвитку регіонального менеджменту : особливості, проблеми, перспективи : [монографія] / Р. В. Манн. – Донецьк : ВІК, 2013. – 382 с.
3. Міжнародні стратегії економічного розвитку : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / [Ю. Г. Козак, В. В. Ковалевський, Н. С. Логвінова та ін.]; за ред. Ю. Г. Козака, В. В. Ковалевського, І. В. Ліганенко. – [2-ге вид.]. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 356 с.
4. Стратегії економічного розвитку в умовах глобалізації. / [за ред. Д. Г. Лук'яненка]. – К., 2001. – С. 453–454.
5. Глобалізація і безпека розвитку / [О. Г. Білорус, Д. Г. Лук'яненко та ін.]. – К. : КНЕУ, 2001. – С. 336.
6. Прямухіна Н. В. Проблеми та перспективи розвитку регіонального ринкового простору в умовах трансформації : [монографія] / Н. В. Прямухіна. – Черкаси, 2015. – 330 с.
7. Стратегічні напрями переходу України на засади сталого розвитку в контексті її інтеграції до Європейського співтовариства / [монографія / ред. Е. В. Соболевич]. – К. : Салютис, 2005. – 44 с.

8. Черевко Д. Р. Визначення області допустимого ризику зовнішньоекономічної діяльності регіону на прикладі Івано-Франківської області / Д. Р. Черевко // Формування ринкової економіки : зб. наук. праць. Спеціальний випуск : «Регіональний розвиток України : проблеми та перспективи розвитку». – К. : КНЕУ, 2009.
9. Черевко Д. Р. Знаходження сфери допустимого ризику регіональних експортно-імпортних операцій / Д. Р. Черевко // Формування ринкової економіки : зб. наук. праць. – № 22. – К. : КНЕУ, 2009.
10. Чуприна О. О. Прикордонне співробітництво регіонів : сучасні тенденції розвитку / О. О. Чуприна // Вісник економічної науки України. – 2011. – № 1. – С. 175–178.

References

1. Morozova, T. G., Pobedina, M. P., Poljak, G. B. i dr. (1997) Municipal'nyj menedzhment. Pod red. T. G. Morozovoj. Moscow : Banki i birzhi, JuNITI, 263 s.
2. Mann, R. V. (2013) Teoretyko-metodologichni zasady rozvytku regional'nogo menedzhmentu : osoblyvosti, problemy, perspektyvy. – Donec'k : VIK, 382 s.
3. Kozak, Yu. G., Kovalevs'kyj, V. V., Logvinova, N. S. ta in. (2009) Mizhnarodni strategiyi ekonomichnogo rozvytku. Za red. Yu. G. Kozaka, V. V. Kovalevs'kogo, I. V. Liganenko. 2-ge vyd. Kyiv : Centr uchbovoyi literatury, 356 s.
4. Strategiyi ekonomichnogo rozvytku v umovax globalizaciyi (2001). Za red. D. G. Luk'yanenka. Kyiv, s. 453–454.
5. Bilorus, O. G., Luk'yanenko, D. G. ta in. (2001) Globalizaciya i bezpeka rozvytku. Kyiv : KNEU, s. 336.
6. Pryamuhina, N. V. (2015) Problemy ta perspektyvy rozvytku regional'nogo rynkovogo prostoru v umovax transformaciyi. Cherkasy, 330 s.
7. Strategichni napryamy perehodu Ukrayiny na zasady stalogo rozvytku v konteksti yiyi integraciyi do Yevropejs'kogo spivtovarystva (2005). Red. E. V. Sobotovy'ch. Kyiv : Salyuty's, 44 s.
8. Cherevko, D. R. (2009) Vyznachennya oblasti dopustymogo ryzyku zovnishnyoeconomichnoyi diyal'nosti regionu na prykladі Ivano-Frankivs'koyi oblasti. *Formuvannya rynkovoyi ekonomiky : zb. nauk. prac' . Special'nyj vypusk: «Regional'nyj rozvytok Ukrayiny : problemy ta perspektyvy rozvytku»*. Kyiv: KNEU.
9. Cherevko, D. R. Znahodzhennya sfery dopustymogo ryzyku regional'nyh eksportno-importnyh operacij. *Formuvannya rynkovoyi ekonomiky : zb. nauk. prac' , (22)*. Kyiv : KNEU.
10. Chupryna, O. O. (2011) Prykordonne spivrobitnyctvo regioniv : suchasni tendenciyi rozvytku. *Visnyk ekonomichnoyi nauky Ukrayiny, (1)*, s. 175–178.

E. Vasilkonova

FORMATION OF TERRITORY'S IMAGE AS A COMPONENT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT STRATEGY UNDER CONDITIONS OF GLOBALIZATION

In scientific article the formation of territories' image as a component of sustainable development strategy under conditions of globalization, integration and information are examined by the author. The basic features, characteristics, objectives and goals of working out of sustainable development strategy are considered. The interrelation of the formation of territory' image and strategy development is determined. Three types of the image of countries, which have been formed depending on the stage of civilization development are characterized. The problems of integration of Ukraine into the global market space are considered. Conclusions based on the research are made.

Keywords: *image, region, globalization, integration, informatization, strategy, sustainable development.*